

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 159/2014-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť A. M., a I. M., zastúpených JUDr. Romanom Cibulkom, Advokátska kancelária, Hlavná 13, Trnava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 219/2008 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. M. a I. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 219/2008 porušené boli.

2. Okresnému súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 219/2008 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. A. M. a I. M. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), a to každej z nich, ktoré je Okresný súd Piešťany povinný zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť A. M. a I. M. trovy právneho zastúpenia v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov) na účet ich právneho zástupcu, JUDr. Romana Cibulku, Advokátska kancelária, Hlavná 13, Trnava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 159/2014-11 zo 4. marca 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť A. M., a I. M. (ďalej len „sťažovateľky“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 219/2008 (pôvodne vedenom pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 14 C 110/2007).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľky sú účastníčkami označeného konania, a to na strane odporcu, iniciovaného návrhom na určenie neplatnosti dohody o vyporiadaní bezpodielového vlastníctva manželov spísanej formou notárskej zápisnice a na určenie, že predmetom dedičstva po poručiteľovi sú veci a hodnoty podrobne opísané v návrhu, ktorý navrhovatelia podali 27. augusta 2007 pôvodne Okresnému súdu Trnava.

Uvádžajúc podrobný chronologický prehľad úkonov konania sťažovateľky argumentujú, že okresný súd v predmetnom konaní nekoná spôsobom, ktorý by zabezpečil plynulosť konania, čím dochádza k porušovaniu ich základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľky konkrétne

poukazujú na obdobie takmer trojročnej nečinnosti okresného súdu ohraničené pojednávaním vykonaným 29. apríla 2009 a pojednávaním vykonaným až 18. apríla 2012, ako aj skutočnosťou neprimeraného časového odstupu 16 mesiacov, až po uplynutí ktorých rozhodol okresný súd o podanom návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Sťažovateľky uvádzajú, že podľa ich názoru nejde o vec ani právne a ani skutkovo zložitú, pričom ako účastníčky konania vzniknuté prieťahy nijako nezapríčinili.

Sťažovateľky v sťažnosti takisto uvádzajú: *„Porušovanie našich spomínaných práv zo strany súdu nás postihuje o to viac, že v dôsledku spomínaných prieťahov nemožno pokračovať v dedičskom konaní po našom nebohom právnom predchodcovi, ktoré sa začalo ešte v roku 2005, prebieha u súdneho komisára JUDr. Rovňáka pod sp. zn. 20C 1536/2005, Dnot 119/05, a toto bolo právoplatne prerušené až do doby, dokedy nebude právoplatne rozhodnuté v konaní, ktoré je predmetom tejto našej sťažnosti.“*

Sťažovateľky na základe uvedeného žiadajú, aby ústavný súd rozhodol o ich veci nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 219/2008, prikázal okresnému súdu konať v označenej veci bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľkám primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 500 €, a to každej z nich, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prostredníctvom svojej predsedníčky, ktorej stanovisko doručené ústavnému súdu 19. mája 2014 obsahovalo podrobný chronologický prehľad procesných úkonov konania a toto vyjadrenie:

„K postupu sudkyne OS Trnava Mgr. Andrey Tomašovičovej, ktorá o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nerozhodla najneskôr do 30 dní od zaplatenia súdneho poplatku (v zmysle § 75ods. 4 O.s.p. v znení účinnom do 14. 10.2008), hoci bol tento uhradený 6.12.2000, sa neviem vyjadriť. Sudkyňa si pritom musela byť vedomá, že

od uhradenia súdneho poplatku pri prechode spisu na iný súd zostanú len 3 pracovné dni na rozhodnutie o PO, pričom z dôvodu množstva spisov neboli tieto ani v priebehu tak krátkej doby pridelené. Z elektronického registra je zrejmé, že reálny zápis spisu prebehol dňa 11.1.2008 a sudcovi bol predložený až 23.6.2008. Sudca Mgr. Zimányi, ktorému bol spis pridelený z dôvodu prechodu výkonu súdnictva, spolu s ďalšími asi 800 až 900 spismi v agende C, Cb a P nemal reálnu možnosť skôr zistiť, že je vo veci návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Následné konanie sudcu Mgr. Zimányiho vo veci, najmä vo vzťahu k dlhším lehotám medzi úkonmi, bolo podmienené množstvom spisov v senáte zákonného sudcu, čo neumožňovalo konať v kratších časových intervaloch.

V roku 2009 bol spis pre dlhšie ako 6 týždňov trvajúcu neprítomnosť zákonného sudcu pridelený náhodným výberom inému sudcovi, pričom tak bolo prerozdelených okolo 550 vecí v agende C, Cb a P medzi 7 sudcov. Na prelome rokov 2010 a 2011 bol spis pridelený náhodným výberom inému sudcovi z dôvodu dočasného pridelenia sudcu na KS v Trnave, pričom tak holo prerozdelených okolo 600 vecí medzi 7 sudcov.

V oboch prípadoch sudcovia, ktorým bol spis pridelený nestihli vykonať žiadny úkon, nakoľko každý civilný sudca mal v tom čase cez 500 nevybavených vecí vo vlastnej agende, pričom prednostne musel konať vo veciach registra P, resp. nemal možnosť všetky pridelené veci naštudovať a konať v nich, nakoľko mal rozpojované aj veci vo vlastnej agende. K tomuto si dovoľujem podotknúť, že prerozdelenie spisov Mgr. Zimányiho v čase jeho dlhodobej neprítomnosti nebolo len formálne, nakoľko v mnohých veciach takto prerozdelených sa konalo aj rozhodlo zastupujúcimi sudcami, avšak vzhľadom na množstvo prerozdelených vecí ako aj stav vecí v senátoch sudcov, nebolo možné konať vo všetkých veciach.

Vzniknuté prieťahy v konaní boli spôsobené zaťaženosťou sudcov, konajúcich vo veci teda objektívnymi okolnosťami, ktoré nebolo možné riešiť ani zmenou organizácie práce na súde z dôvodu zaťaženia celého súdu.

Už samotná skutočnosť, že sudca má viac ako 600 až 700 vecí v pojednávacej agende, v ktorých treba vytýčiť termín pojednávania, znamená, že ak by sudca vo všetkých veciach naraz vytýčil pojednávanie, mal by termíny vytýčené na viac ako 12 mesiacov dopredu, pričom v žiadnej z vecí by nemohol pojednávanie odročiť na skorší termín ako za rok čo je neprípustné. V ideálnom prípade sudca skončí okolo 300 vecí v hlavnej agende

za rok, čo znamená, že efektívne odpojednáva 300 konaní, ktoré je schopný skončiť, nakoľko veľa konaní treba pojednávať viac ako raz. Už len táto okolnosť neumožňuje sudcovi efektívne konať vo viac ako 600 spisov v hlavnej agende, čo ma za následok objektívne prieťahy v konaniach, ako aj dlhé obdobia medzi jednotlivými úkonmi.

Na záver si dovoľujem poukázať na existenciu systémových nedostatkov v oblasti výkonu spravodlivosti vo vzťahu k dlhodobému nedostatočnému obsadeniu tunajšieho súdu väčším počtom sudcov, ktoré vedenie súdu či konajúci sudca nemôžu ovplyvniť nástrojmi, ktorými by sami disponovali na vyriešenie tzv. objektívnych okolností prieťahov v konaní. Táto skutočnosť bola zohľadnená i schválenou novelou zákona osídlach a obvodoch súdov, kde s účinnosťou od 1.5.2013 bol z obvodu tunajšieho súdu odčlenený územný obvod okresu Hlohovec, čo len z časti prispelo k zníženiu nápadu nových vecí, avšak tunajší súd naďalej dokončuje aj všetky veci prevzaté z Okresného súdu Trnavu od roku 1997 patriace k územnému obvodu okresu Hlohovec.“

V liste predsedníčka okresného súdu zároveň vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

V podaní doručenom ústavnému súdu 30. mája 2014 vyjadrili súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej aj sťažovateľky. Vo svojom vyjadrení k stanovisku okresného súdu uviedli:

«Sťažovateľky stručne reagujú na vyjadrenie predsedníčky súdu. Z obsahu tohto podania je možné vyvodiť, že predsedníčka okresného súdu uznáva vznik prieťahov v predmetnom konaní. Vznik týchto prieťahov však odôvodňuje objektívnymi okolnosťami, najmä zaťaženosťou sudcov konajúcich vo veci, ako i existenciou systémových nedostatkov v oblasti výkonu spravodlivosti, najmä nedostatočnému obsadeniu Okresného súdu Piešťany. Ústavný súd SR už viackrát vo svojich rozhodnutiach poukázal na to, že práva, ktorých porušovanie sťažovateľky okresnému súdu v predmetnej veci vytykajú sú objektívnymi právami a porušovateľ týchto práv sa preto svojej zodpovednosti za prieťahy nemôže zbaviť tzv. objektívnymi okolnosťami, ako je nedostatočné obsadenie súdu, veľký náklad vecí, práceneschopnosť zákonného sudcu a podobne.

Sťažovateľky však navyše tvrdia, že okrem spomínaných „objektívnych príčin“ vzniku prieťahov tu existujú i príčiny „subjektívne“, ktoré treba pripísať na vrub súdu, ktorý

v predmetnej veci nekoná dostatočne efektívne a sústredene, dôkazom čoho je napríklad i posledné súdom uskutočnené pojednávanie (dňa 2.5.2014), do termínu ktorého súd nebol schopný rozhodnúť o pripustení zmeny návrhu zo strany navrhovateľky zo dňa 2.5.2012 a spomínané pojednávanie musel odročovať za účelom rozhodnutia o pripustení tejto zmeny.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súvisiaceho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu sťažnosti, stanoviska okresného súdu a súvisiaceho súdneho spisu dospel k týmto pre posúdenie sťažnosti relevantným zisteniam:

Dňa 27. augusta 2007 sa navrhovateľ v 1. rade a navrhovateľ v 2. rade (ďalej len „navrhovatelia“) obrátili na Okresný súd Trnava s návrhom „1. na určenie predmetu dedičského konania, 2. na vyslovenie neplatnosti právneho úkonu, 3. na nariadenie predbežného opatrenia“ a na základe výzvy Okresného súdu Trnava uhradili 6. decembra 2007 súdny poplatok.

Vec sťažovateľiek bola v súvislosti s prechodom výkonu súdnictva k 1. januáru 2008 z Okresného súdu Trnava na okresný súd v auguste 2008 pridelená novému zákonnému sudcovi, ktorý uznesením zo 16. decembra 2008 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý bol súčasťou návrhu navrhovateľov.

Okresný súd 22. júna 2009 vykonal pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu odročené na neurčito. Pojednávanie sa následne uskutočnilo 18. apríla 2012.

Okresný súd 19. marca 2013 žiadal o poskytnutie súčinnosti Okresný súd Trnava a následne vykonal 27. januára 2014 pojednávanie.

V čase rozhodovania ústavného súdu nebola vec sťažovateľiek pred okresným súdom meritórne skončená.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľky sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľky zároveň namietajú porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľiek preskúmal z hľadiska charakteru prerokúvanej veci jej skutkovú a právnu zložitosť, ako aj jej významnosť z pohľadu sťažovateľiek (1), ďalej správanie sťažovateľiek v priebehu konania (2) a napokon aj postup konajúcich súdov (3).

1. Pokiaľ ide o otázku právnej a faktickej zložitosti sporu, ústavný súd konštatuje, že konanie vo veci sťažovateľiek, ktorého predmetom je posúdenie platnosti právneho úkonu – dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, možno hodnotiť vzhľadom na konkrétne okolnosti veci (tvrdenia navrhovateľov o nepriaznivom zdravotnom stave jednej zo zmluvných strán majúcom negatívny vplyv na jej spôsobilosť k právnym

úkonom) ako čiastočne skutkovo náročnejšie. Uvedená okolnosť však nemôže ospravedlniť obdobia zistenej nečinnosti konajúcich súdov identifikované preskúmaním súvisiaceho spisu. Právnu zložitosť posudzovanej veci sťažovateľiek však ústavný súd nezistil, keďže tvorí stálu súčasť agendy všeobecných súdov.

2. V rámci hodnotenia prípadných zbytočných priesťahov v súdnom konaní z hľadiska druhého kritéria nezistil ústavný súd žiadne také okolnosti, ktoré by signalizovali podiel sťažovateľiek ako účastníčok konania na predĺžení konania narušením jeho plynulosti.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľiek zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup konajúcich súdov v posudzovanom konaní.

Ústavný súd po preskúmaní postupu konajúcich súdov v posudzovanom konaní dospel k záveru, že závažnými nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania, boli obdobia nečinnosti, v ktorých súdy nekonali, bez toho, aby im v tom bránila závažná prekážka.

Obdobie pasivity kvantifikovateľné nečinnosťou v rozsahu približne desiatich mesiacov zistil ústavný súd v úseku konania od 6. decembra 2007, keď navrhovatelia v čase, keď sa ešte ich vec nachádzala na Okresnom súde Trnava, uhradili súdny poplatok, do 16. decembra 2008, keď okresný súd uznesením zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Rozsiahle obdobie nečinnosti zodpovedajúce približne dvom rokom a deviatim mesiacom zaznamenal ústavný súd v etape konania od 22. júna 2009, keď okresný súd vykonal pojednávanie, do 18. apríla 2012, keď sa uskutočnilo vo veci ďalšie pojednávanie.

Okresný súd zostal opätovne nečinný (zhruba osem mesiace) v úseku konania od 19. marca 2013, keď žiadal Okresný súd Trnava o poskytnutie súčinnosti, do 27. januára 2014, keď vykonal pojednávanie.

K obrane okresného súdu o nedostatočnom personálnom obsadení súdu a s tým súvisiacou jeho neprimeranou zaťaženosťou, predstavujúcich podľa okresného

súdu objektívne okolnosti majúce negatívny dopad na plynulosť konania vo veci sťažovateľiek, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že personálne problémy justičného systému nezbavujú štát zodpovednosti za zbytočné prieťahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka personálnych komplikácií nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

Ústavný súd konštatuje, že relevantným faktorom, ktorý mal negatívny dopad na plynulý priebeh posudzovaného konania, bol postup konajúcich súdov a zbytočné prieťahy, ktorých sa dopustili, v dôsledku označených období nečinnosti (v celkovom rozsahu štyroch rokov a troch mesiacov).

S ohľadom na všetky už uvedené závery nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred konajúcimi súdmi (viac ako sedem rokov) považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu sťažovateľiek zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľiek boli porušené (bod 1 výroku nálezu).

Ústavný súd na záver dodáva, že pri posudzovaní postupu konajúcich súdov vychádzal z toho, že k 1. januáru 2008 prešiel na základe zákona č. 511/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, výkon súdnictva vo veci sťažovateľiek z Okresného súdu Trnava na okresný súd. Z uvedeného dôvodu v zmysle ustanovení § 18a ods. 1 v spojení s § 18b ods. 1 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nesie okresný súd zodpovednosť za porušenie označených práv sťažovateľiek aj za obdobie, v ktorom vo veci konal Okresný súd Trnava.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva na prerokovanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu pred okresným súdom meritórne skončené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľky domáhajúce sa rozhodnutia súdu vo svojej veci nachádzajú (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume po 2 500 € odôvodnili sťažovateľky neprimeranou dĺžkou konania a s tým súvisiacim stavom právnej neistoty v konaní, ktorého ukončenie je predpokladom vyriešenia prejudiciálnej otázky relevantnej pre prebiehajúce dedičské konanie, ktorého sú sťažovateľky účastné a ktoré sa začalo ešte v roku 2005.

Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené okolnosti veci nepovažoval iba konštatovanie porušenia práv sťažovateľiek za dostatočné, a preto vyhovel ich návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného

zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

Ústavný súd rozhodol o priznaní finančného zadosťučinenia v sume 2 500 €, a to pre každú zo sťažovateľiek, ktorá podľa jeho názoru zohľadňuje charakter zbytočných prietahov v konaní a nemajetkovú ujmu sťažovateľiek spočívajúcu v pocite právnej neistoty.

Sťažovateľky žiadali aj o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku špecifikovali sumou „*najmenej 331,12 €*“.

Pri určení výšky náhrady trov bolo treba vychádzať z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vychádzajúc z uvedeného za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2013 patrí odmena v sume 2 x 130,16 €, k tomu tiež 2 x režijný paušál v sume 7,81 €, k tomu tiež 20 % DPH, ktorej je právny zástupca sťažovateľiek platcom. Ústavný súd tak priznal sťažovateľkám náhradu trov konania v celkovej sume 331,13 €.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľiek okresný súd, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2014